

развија страначки бирократизам и издваја једна олигархија, преуски круг управљача који у датом тренутку могу да супротставе интересе странке демократским интересима маса. Оваква упозорења су корисна и за сваку странку (и државу) да не би склизнула у живо благо бирократизма и претворила се у секту која је сама себи циљ, а не средство за остваривање политичких интереса демократског друштва. Зато је важно да у политичкој странци (и свакој другој организацији) не завлада у потпуности бирократска рутина и формализам, да бирократски елемент не превлада у потпуности у њиховој организацији и не доведе до испољавања оних негативних последица и тенденција које су с правом критиковали сви искрени противници бирократизма, претераности бирократског на штету демократског елемента организације. Свака политичка странка подразумева организацију, постојање унутрашње структуре и изграђених односа и веза како између чланства, тако и самог чланства и руководећег кадра. Истина, партија у ширем смислу не мора да се идентификује са организацијом и тада подразумева припадништво одређеном политичком и идејном покрету који окупља и активира људе око заједничких тежњи, идеја и проблема њиховог друштвеног и политичког живота. Но уобичајено је, када се говори о странци, да се има у виду да је то организација (а не удружење) која је постављена на одређеним принципима и има своју организациону структуру и изграђеност. Унутрашња организација странке произилази из њене функције и улоге њених практичних циљева и задатака али зависи и од погледа и вредности људи који је сачињавају. Но више од свега она зависи од принципа који су усвојени и по којима је устројена. Ти принципи се углавном схватају као организационо питање и рад на тој унутрашњој организацији и изградњи странке се сматра као изузетно значајан политички и партијски рад коме се посвећују и посебни људи у странци. По правилу на свим важним партијским скуповима (конгресима и сл) поред разматрања питања политике и стратегије странке разматрају се и њена унутрашња питања везана за њену организациону изграђеност. Познато је да су нарочито марксисти инсистирали на овом питању организације, пре свих Лењин који је исковао паролу „Организовати се“ и који је био најодговорнији за стварање бољшевичке партије. Та партија је била школски пример чврсте, монолитне и дисциплиноване странке која је у пракси грубо злоупотребљена јер се њеном кривицом диктатура пролетаријата претворила у диктатуру партије и партијског вођства. Политичке странке се углавном формирају у изборним јединицама а те јединице одговарају административној подели и поклапају се са постојећим административно-територијалним јединицама у држави.